

Paaste.

Hvad er dog paaste fød og blid
for dem, som kjender naadens tid,
og syndens jammer finde!
I Jesu aabne grav vi se,
at alle himle ad os le,
og feierskranse binde.

Den dag
vor sag
og elende
fik en ende,
da vor føde
Jesús han stod op af døde.

Paastebudag.

Herren er opstanden!

Han er sandelig opstanden! Halleluja! Thi han, som var død lever! Din frelser lever! Skulde ikke det være grund til lovsprisning? Det eneste, som gjør, at du kan tro syndernes forladelse — det eneste, som gjør, at du tør tro, at du har fred med Gud — det eneste, som gjør, at du med frimodighed og glæde kan arbejde i dit kald — det eneste, som gjør, at du har ret til at glæde dig ved tanken paa afslæden fra denne verden og hilse evigheden velkommen — det eneste, som giver dig grund til at tro, at endog det legeme, som skal henimuldre i jorden, skal opstaa i forklaringsdragt — ja, det er det herlige ord! „Han er opstanden!“

Derfor istemmer den kristne kirke sit halleluja, og fra menighed til menighed, fra mund til mund gaar det store ord: „Han er opstanden!“

Men skal nu dette mægtige ord, som bejeglingen paa hele kristendommens sandhed, saa aabenbare sit indholds rigdom og alt gjennemførende kraft, da maa det ikke blive dermed, at vi i paasten er med i feiershymnerne og rives med af den glade stemning uden egentlig at vide hvorfor.

Nei, nei! skal ikke paastebudstabet: „Han er opstanden!“ og paastehym-

nerne engang vidne mod os, gjælder det, at Jesu Kristi opstandelses kraft virkeliggjøres i vort liv og under alle livets forhold og endelig i vor død: „Ligesom Kristus er oprejst fra de døde ved faderens herlighed, saa skal og vi vandre i et nyt levnet.“

Saa lyder den manende rost opvækkelse af aandelig død, vækkelse op af aandelig dørlighed, et nyt liv og vandring i et nyt levnet er det, paastebudstabet skal virke. Er du opvakt til et nyt liv? Er du gaaet over fra død til liv? Kun der, hvor opstandelses mægtige budstabe har sprængt den aandelige døds sæugsel og afhugget syndens jernbaand, kun der vil der for alvor blive tale om under alle livets vekslende forhold, i sorg og glæde, i modgang og medgang, i fattigdom, i rigdom og under alle aandelige tilstande at „kjende ham og hans opstandelses kraft og hans lidelses samfund.“

Det er umuligt at have og erfare Jesu opstandelses iboende kraft, for end dens kraft er bleven din og har gjennemtrængt dig.

Sandelig dette er ikke Kristi opstandelses stlyb. Men det er din egen.

Hvorledes skulde du kunne kjende Jesus og hans opstandelses kraft, der, som aldrig har villet, at denne kraft fuldt ud skulde fylde dit hjerte, men har villet jove eller blunde i det gamle væsen?

Jesu opstandelse virkeliggjort i dig medfører et fuldstændigt brud med det gamle, saa du rytter støvet og lækterne af dig og ligesom Jesus stod op fra de døde, staar op aandelig, som en frigjort mand eller kvinde.

Hvor det sker, vil og det virkeliggjøres: „Er I oprejste med Kristus da søger det, som er her ovenfor, her Kristus sidder hos Guds høire haand! Tragter efter det, som er ovenfor, ikke efter det, som er paa jorden.“ Da kan vi ikke andet end være himmelsfjædede,

Maatte da paastebudstabet: „Han er opstanden!“ udfoldet i sin vækkende og levendegjørende og trøstende og opmuntrende kraft, blive en mægtig spore for os alle til ogsaa at arbejde i den opstandne frelseres tjeneste for at opbygge hans kirke.

(Dr. Simb i Rt. '06.)

„Syndens sold er døden.“

(Rom. 7, 23.)

En arbejdsmand og hans hustru havde i flere aar ført et ugubeligt liv, indtil den sidste endelig blev vakt til erkendelse om sin synd og fandt fred ved troen paa sin frelser. Manden blev fra den stund hendes bitre forfølger og behandlede hende ofte paa den skammeligste maade. Naboerne tilraadede hende at søge tilsmisje; men hun vilde aldrig lytte til disse raad.

En morgen, da den ugubelige mand skulde forlade sit hjem, truede han med at pisse sin hustru, dersom middagsmaden ikke var færdig ved hans tilbagekomst. Da hun aldrig havde gjort sig skyldig i nogen saadan forjættelse, var denne trusel aldeles overflødig. Tidligere end fedvalig vendte manden tilbage. Desuagtet var maden færdig, og den stakkars hustru sad og læste i sin bibel. Med et vildt blit startede han henimod hende i den hensigt at tildele hende et slag; men saa betrukkte han sig og jagde ved sig selv: „Jeg vil dog se, hvad det er, hun læser.“ Uvidende som han var og lidet vandt til at læse, fattede han sin finger ved et vers og begyndte at stave og læse høit disse ord: „Syndens sold er døden.“ (Rom. 6, 23.) Han gjenlog langsomt disse alvorsfulde ord, og sagde derpaa plagen af forfærdelse: „Hvis der er nogen, som fortjener en saadan sold, saa er det mig.“

Under fuldkommen taushed indtog han sit maaltid, og med et ventligt farvel til sin hustru, saadant som hun

ikke havde hørt det paa mange aar, gik han tilbage til sit arbejde.

Om aftenen kom han ædru hjem, og næsten de første ord, han ytrede, var: „O, den forfærdelige sold! Men er der da ingen redning, har bibelen blot denne mørke side?“ tilføiede han ivrig, „O nei“, svarede hustruen, som nu svævede mellem frygt og haab. „Guds ord har nok ogsaa en lys side; thi hør, hvad der staar endog i samme vers: „Men Guds naadegave er et evigt liv i Kristus Jesus, vor herre.“ Derpaa gik hun over til at tale med ham om frelsens vei. Han lyttede opmærksomt og med taarefyldte øine, og inden han gik til hvile bødte han sine knæ ved sin glade og skjælvende hustrus side og raabte af sit hjertes dyb: „Gud vær mig arme synder naadig!“

Næste søndag gik han med sin nu saa lykkelige hustru til Guds hus. Da presten oplæste sin tekst, var det, forunderligt nok, de samme ord, der nogle dage i forveien havde gjort et saa mægtigt indtryk paa ham: „Syndens sold er døden.“

Meget overrasket og neppe vidende, hvad han gjorde, rejste manden sig op og raabte: „Men der er en lys side ogsaa!“

Fra den tid af begyndte et nyt liv for denne forhærdede synder. Han blev lykkelig ved troen paa sin frelser turde glæde sig ved vissheden om, at Gud af naade vilde skjænke ogsaa ham „et evigt liv i Kristus Jesus, vor herre.“

O, naadegave stor og rig,
et evigt liv du bringee mig.
Et evigt liv jo dette er
at kjende dig, o Jesu tjær.

Trätte og splid.

Zugen trätte er saa ubehagelig, at jo mange personer derved rives fra hverandre; og en splittelse drager flere efter sig, hvorved menneskene baade i henseende til regjering og alle alle almindelige sager bliver uenige, hvoraf følger stor stæde. Hvo, der giver aarsag til saadan splittelse, har begaar en gruelig, stråkkelig synd.

A. Dietrich.

Han blev kraftig bevist at være Guds søn.

(Rom. 1, 4.)

Den berømte engelske ridder George Littleton negtede en tid, at Jesus Kristus var Guds søn. Han ikke alene selv foragtede Kristus, men søgte ogsaa at formaa andre til at forkaste ham.

Han var imidlertid overbevist om, at saa længe historien om Jesu opstandelse endnu ikke var grundig imodgaaet, kunde ingen omstøde de øvrige evangeliske beretningers troværdighed. Med stor iver forberedte han sig derfor til at gjendrive deres skrifter, som havde forsvaret evangelisternes beretninger om Kristi opstandelse fra de døde. Men idet han granskede læren om disse ting, greb den guddommelige sandheds kraft ham. Herren blev ham for stærk, og alle hans indvendinger faldt magtesløse til jorden. Han tragtede ikke længere efter at kunne modbevise Guds ords sandhed, men bekjendte snart derefter, at han troede paa Jesus Kristus, den korsfæstede og opstandne frelser. Af den forfølgende Saulus blev der nu en ivrig Paulus, som forkyndte evangeliet saavel i tale som ved sine opbyggelige skrifter.

Børn bør være forældre en kilde til usigelig glæde.

(Af dr. Mhl.)

Et barn bør være forældre en kilde til usigelig glæde. Allerede det, at Gud har skjænket dem en saadan gave, — at han har aglet dem værdige til at pleie og opdrage dette hans bilde, bør være en opløstelse for deres hjertes. Ved barnets vugge kunne forældre tilraabe hinanden: „Se her, du, hvilken tillid Gud viser os! Se her, hvad han har betroet os“.

Vistnok bør de ogsaa bede og sige: „Herre giv os tillige den fornødne hjælp, trofast, visdom og kraft til at vaage over dette betroede gods, som det sig bør“.

Der er desuden udbredt en usigelig ynde over et saadant lidet barneansigt. Guds billede skinner dog igjennem. Og saa kunne vi jo ogsaa straks lære noget af barnet. Hvad da? spørger du. Jo, nægter barnet endnu ikke kan tale, holder det dog allerede en troespråk. Omvendtstændt det hverken ved af sine forældre eller den he-

øveige verden at sige, slumrer det dog saa trygt i sin lille seng, som om ingen fare fra nogen kant kunde true det.

Det bringer en tro til sine forældre, som maa gjøre os stansfulde. Ingen af os hviler saa trygt i sin Guds arme, som barnet i sine forældres. Det er glæde, det er velsignelse. Men gaa dybere ind. Dine børn er dog de skjønneste blomster i din have. Af dem skal den hellige spire fremblomstre, som Herren i daaben har nedlagt i dem.

Og ingen rose eller lilje blomstrer saa deilig og dufter saa lifligt som kristenblomsten i barnehjertet. Hvad har du som du kan glæde dig saa i som i et gudsfygtigt barn? Hjertesorgen over tabte børn er vistnok den dybeste sorg af alle. Men saa er ogsaa glæden over velartede børn, næst glæden i Herren, den saligste glæde af alle.

All anden eiendom, selv om den er nedarvet gennem mange slægtsfølger, er dog kun noget udvortes, noget løst og vedhængt, en død eller fremmed skabning. Børn derimod er dele af vort eget væsen. Desuden skulle de jo være vort evige gods. Alt andet gods maa vi lade efter os. Vi har intet bragt med til verden; det er da aabenbaret, at vi ikke heller kan bringe noget ud derfra.

De gudsfygtige børn er vor evige eiendom. Hvad enten de nu gaar foran os eller følger efter os i døden, saa beholder vi dem dog i Herren, vi gjenfinder dem hos ham. Vi hører saaledes ved dem, at det i vor skrøbelighed næsten forekommer os, som om himmelen ikke vilde være nogen himmel, hvis ikke de var der. Derfor bør vi ogsaa glæde os i dem som i Guds bedste gaver. Alt vort gods er intet i sammenligning med dette levende, som er født af Gud.

Og hvilken glæde er det ikke at iagttage børnenes udvikling. Naar nogen har plantet eller forædlet et træ, og det bærer de første to eller tre frugter, saa glæder man sig mere i disse, end i alle de fulde kurve, man høster af de andre træer. Og naar de første tanker bryder frem hos børnene, — naar det skulde liv aabenbarer sig i de første klare ord, hvilken glæde er ikke det. Men endnu langt større glæde er det, naar det lille barnehjerte oplader sig i den første tro, i de første bønner, og under fortrolig omgang

med sin frelser frembærer hjærligheds første offer.

Mange forældre maa bekjende: „Mine smaa børn har omvendt mig til min Gud og Frelser igjen. Min tro var saa dørst og død, den var som kunstige blomster. Den havde ingen saft eller kraft. Da hørte jeg, hvorledes mine børn bad, hvilken saft til lid de havde til ham, hvor ganske usorbeholdent de udøste sit hjerte for ham. Af, da blev jeg saa vemodig, da tænkte jeg paa det ord: 'Uden at omvende eder og bliver som børn, kommer I ingenlunde ind i himmeriges rige'. Da gjorde mine børn mig gamle til ung igjen.“

De har ogsaa givet mangt et gammelt menneske affmag paa banden og sværgen, løgn og bedrag og andre fjøds gjerninger, idet de atter og atter kom med den enfoldige paamindeelse: „Far, mor, det kan Gud ikke lide“. Her er ifandhed grund nok til glæde, men ogsaa til at drage børnene til Herren, efterdi de er en gave fra Herren.

„Endnu et lidet, saa er den ugudelige ikke mere.“

(Sal. 37, 10.)

I sommeren 1821 — saaledes fortæller den bekjendte kristelige forfatter G. H. Schubert i sin „Vandrebog“ — foretog jeg en forfristelsesrejse til Tyrol. Jeg reiste tilføds og haabede snart at naa den berømte Gifack-dal. I en ensom, stovrig egn, træt af vandringen og lidende af en brændende tørst, opdagede jeg i horisonten de første ubedragelige tegn paa et optrækkende uveir. I maaneder havde det ikke regnet; mark og stov vansmægtede efter vedertvægelse; blomstrene lod hovedet hange, og de af et tykt lag støv bedækkede buste ved veien stod ligesom iførte sæk og æste.

Ogsaa i mit indre var der tørke. Jeg havde begivet mig paa rejse — efter min families mening for at samle frieste kræfter efter et anstrengende arbejde i mit kald, men som jeg selv haabede: for at mit indvortes menneske, der under kaldsgjerningens sløvende indflydelse var hugnet mere og mere hen, igjen kunde blive vækket til nyt liv. Jeg følte vel, hvor meget min egen utrofasthed mod Gud var skyld i den tørhedsstilstand, hvori min sjæl befandt sig, og jeg erkjendte, at jeg kun ved bøn kunde arbejde mig

ud af denne tilstand. Men netop naar det gjaldt at bede, følte jeg mig som lamslaaet. I denne bedrøvelige forfatning havde jeg begivet mig paa rejse, idet jeg nærede det haab, at et nyt liv skulde vækkes i mit indre, naar jeg i nogen tid kom til at leve i nye ydre omgivelser.

Er der noget sted, som ved sin naturfjønighed formaar at indvirke paa sindet, saa er det Gifack-dalen med sin vidstrakte lavning og de høie bjerge, hvor det ene parti overgaar det andet i fjønighed. Nederst nede ser diet frugtbare, velbyrkede strækninger, høiere oppe deilige naaletræstove, endnu høiere oppe imponerende, nøgne klippemaster og allerøverst diøse toppe og rygge, bakkede af den evige sne.

Men jeg havde nu allerede i otte dage gennemstretet saadanne herlige egne og seet og erjæret en mængde nyt uden dog at finde det, som min sjæl higede efter. Jeg havde sluttet mig til mennesker og igjen revet mig løs fra dem; jeg havde i timevis søgt at nedjænke mig i mydelsen af de yndigste egne, havde anstrengt mig for derved ligesom at komme Gud nærmere og igjen føle mig i det samfund med ham, som jeg nu engang ikke kan undvære, uden at livet bliver mig en pine. Men mit haab var ikke blevet opfyldt; ja, ogsaa haabet selv var ifjærd med at svinde bort, saa at der snart ikke var andet end erindringen tilbage om det. Ztedesfor at give mig, hvad jeg søgte, havde reisen hidtil kun fjernet mig længere derfra, og erkjendelsen heraf var saa omtrent det eneste, min sjæl havde vundet.

Idet jeg idenne min nedtrykte sindstemning vandrede henad veien, begyndte, som sagt, et uveir at trække op, og lidt efter lidt kom det nærmere. Skoven var paa det sted, hvor jeg befandt mig, for ung og lav til at kunne hde ly mod det fremrykkende uveir. For en time siden havde jeg oppe fra et høit liggende punkt bemærket et taarnspire i den retning, som jeg gik i, og sluttede deraf, at der sammesteds maatte findes en landsby, som jeg vel maatte kunne naa til i løbet af et par timer, naar jeg brugte benene godt. Jeg anspændte af yderste evne mine udmattede kræfter og kledt rasjt fremad. Men blev det dødsfille i luften. Ikke et blad rørte sig, og fuglene søgte ikont hjem til den skjælvende rede. Forjæves spejdede efter et tilflugtssted, saa jeg et

stykke bag ved mig et let kjoretøj, der nærmede sig mig i flyvende fart. Jo nærmere det kom, desto hurtigere blev himmelen. Det var middag, men det saa ud, som om natten var ved at bryde frem.

De første store regndraaber begyndte at falde, da kjoretøjet var kommet mig saa nær, at jeg kunde se, at der let kunde blive plads til mig, idet der kun var en mand paa det, som sad i et bekvemt sæde med kalesche over, hvorfra han selv styrede hestene. Før jeg imidlertid kunde saa mig bestemt til at bede om at kjøre med, holdt han allerede stille ved siden af mig, idet han med fornem nedladenhed spurgte: „Behager De at stige ind? Vi faar nok snart en ordentlig overhaling!“ Et nu fik jeg min lille ransel af skulderen og sad i næste øieblik ved hans side.

Nu først kunde jeg tage denne mand, der havde vist mig denne venlighed, nærmere i øiesyn. Hans klædedragt, sjæt af det fineste stof og efter den nyeste mode, forraadte den fine verdensmand. Næsten alle hans fingre var besatte med ringe, og om halsen bar han en svær guldtjæde. Hans venstre arm, tilsmældende lam, om den end formaaede at holde lømmen, hvilede i et silkebind. Vognen var udstyret med alle mulige bekvemmeligheder, til begge sider var der endog anbragt smaa speile, og alt derinde duftede af vellugtende jager.

„Det jorddømte veir,“ begyndte den fremmede, „kommer vel Dem paa Deres fodvandring endnu mere paa tværs end mig, uagtel det vil forstyrre de bedste løber ved min tur, som hovedsagelig —“

Et klart lyn og et straks derpaa følgende tordenstøvede lod ham ikke fuldende sætningen; eller maaste det snarere var mig, der ikke kunde høre mere, thi naturens ophøiede storhed fyldte min sjæl. Tordenen rullede nærmere; vistnok fra fire forskjellige sider trak uveiret over vore hoveder og tilhyllede hele himmelen. Paa en gang slog lynet med et voldsomt brag ned i et grantæ om trent 50 færd fra os, og vi saa det stolte træ blive splintret. Medens jeg i stille andagt grundede over Guds majestæt, og dybt ydmyghed fyldte min sjæl, gjennemtrængte pludselig, da jeg endnu en gang såstede mig blif paa det splintrede træ, følelsen af Guds i Kristus aabenbarede kjærlighed mit inderste væsen. Jeg følte mig baade liden og stor, som al-

drig før; de trykkende lænker var saldene af min sjæl; jeg havde fundet det, som mit inderste higede efter; jeg havde faaet langt mere, end jeg ved tiltrædelsen af min rejse havde kunnet haabe.

Idet jeg neppe kunde holde mine følelser tilbage, saa jeg paa min rejsefælle. Han holdt ligegyldigt sit gulduhr i haanden; og idet han gang efter gang lod det repetere, som om han derved vilde vise sin fuldstændige ligegyldighed for, hvad der foregik omkring ham i naturen, bemærkede han spøgende: „De er nok angst for uveiret?“

„Angst er jeg, Gud ste lov, aldeles ikke,“ svarede jeg; „men min sjæl fyldest altid med årefrygt for den Guds majestæt, som giver sig tilkjende gjennem lynild og torden.“

„Det lyner noget mystisk,“ var hans svar.

Uden at tale saa jeg paa ham, og netop som et voldsomt nedslag fandt sted lige foran os, vedblev han:

„Lignende fornemmelser har ogsaa jeg tidligere kjendt; men siden jeg nu allerede to gange har oplevet den merkelige isjæbne under et stråkeligt uveir at slippe lykkelig og vel ud af den dødsfarligste livsfare, idet en gang min hest faldt død under mig, ramt af lynet, og fire aar senere et lyn lammede min venstre arm — siden den tid trodser jeg faren. Jeg foragter hine fornemmelser, som dog kun mere eller mindre har deres udspring i frygten. Et saadant veir morer mig netop; frygter jeg for noget, saa er det kun dette, at et eller andet klippestykke skal rives løs oppe i bjergene ved det heftige regnstyl og rulle ned paa veien og saaledes forsinke min ankomst til masteballet i Sterzing.“

Jeg vilde svare ham, men forhindredes deri af uveiret, som nu rasede løs fra alle sider; bjergene bævede, og lyn efter lyn blændede øiet. Istedesfor at svare med ord, saa jeg under lynets knitren min rejsefælle ind i øiet, søgende efter et blif, der kunde røbet, at hans stolte tale kun var pral. Men jeg gyste tilbage; hans øine heftede sig paa mig med en uhyggelig ild, medens der fra hans mund lød en tvungen, unaturlig latter. Greben af rædsel vendte jeg mit ansigt bort fra ham. Jeg saa, at veien, som vi kjørte paa, paa grund af en kløft, som var synlig i nogen afstand, gjorde en betydelig krumning, og tillige, at der låt foran os begyndte en jodsti, som

gjorde veien kortere, og at denne sti førte hen til et hus. Dieblittelig greb jeg stof og ransel, takkede min ledsager for hans opmærksomhed, sprang af vognen og vandrede med et frit mod henad stien for at naa huset.

Jeg havde dog kun gaaet nogle faa hundrede færd, da den i forveien saa mørke himmel blev endnu mørkere, og regnen afløstes af store hagl, der strømmede ned med en saadan kraft, at ethvert straa lagde sig fladt hen ad jorden. Jeg kastede mig ned under nogle buske for at finde en smule ly.

Snart kunde jeg dog igjen forsætte min vei og naaede i løbet af en halv time huset, som viste sig at være et toldhus, der laa netop paa det sted, hvor jodstien munde ud i kjø. ev. i. en, efter at denne sidste havde bestrevet en bue. En olding med snehvidt haar, som sad ved vinduet med foldede hænder, kom ud og aabnede gjeftfrit døren for mig.

Mit første spørgsmål angik min ledsagers kjoretøj, som jo allerede maatte være kommet forbi huset. Man havde imidlertid ingen vogn seet.

Nu opstod der pludselig en bange anelse i mig om, at der var tilstædti ham en ulykke. Ledjaget af en af Lujets beboere gif jeg et stykke hen ad veien i det haab, at jeg maaste endnu kunde møde vognen. Men hvad jeg havde frygtet, skulde snart finde sin stråkelige stadfæstelse. Thi netop der, hvor veien bøiede sig om enden af kløften, fandt vi ved siden af den splintrede vogn liget af min ulykkelige rejsefælle.

Voldsige følelser af „Guds godhed og strenghed“ (Rom. 11, 22) strømmede gennem mit hjerte. Hans godhed styldte jeg min egen redning; hans strenghed havde aabenbaret sig paa den dræbte, hvis pralende fortælling om to tidligere dødsfærelser nu gjorde det striftsprog levende i min sjæl, som siger: „Se, alle disse ting gjør Gud to, tre gange ved en mand for at føre hans sjæl tilbage fra graven, at den maa bestimmes af de levendes lys“ (Job 33, 29—30).

Sam Crow House Furnishing Company.

Complet udvalg af

Møbler, ovne og croeckery. 225-27-29 RIVERSIDE AVE, SPOKANE WASH. Telephone Main 2494

Altensburger

Nye Testamente

med fortæller og anmerkninger af dr. Martin Luther samt med Ulag. Veit Dietrichs summarier og Franciscus Bierlings fortæller og slutningsbønner til kapitlerne, med Weimarbibelens forord, indholdsangivelser til St. Jakobs brev og St. Johannes's Aabenbaring. Særdeles skiftet til husandagt.

554 sider liden folio.

3 velstbind = = = \$2.00.

3 presjet skindbind = = = \$2.50.

Hellige Betragtninger

af Johan Gerhard. „Se til at faa fat i denne verdensberømte lille andagtsbog, og læs den flittig for dig selv og for dit hus.“

212 sider.

3 indbunden = = = \$0.50

3 halv Morocco og guldsnit \$1.25

Populær Symbolik

af Martin Synther. Lutherst veir viser til prøvelse af de forskjellige kirker og religiøse samfund.

380 sider.

Godt indbunden = = \$1.25

Lutheran Publ. House,
Decorah, Iowa.

"Pacific Herald."

et kristeligt ugeblad a religious weekly, udgivet af prestekonferencen for Pacific distrikt af den norske Synode ved Comite.

Entered at the Post-office at Parkland, Wash., as second-class matter.

Allt vedrørende redaktionen indsendes til pastor O. J. Erdal, Bellingham, Wash.

Alle nyheder, beskjendtgjærelser og notiser indsendes til pastor Ove J. H. Preus, 1701 So. J St., Tacoma, Wash.

Allt vedrørende dette blads forretning besørjes af pastor H. M. Tjernagel.

Breve adresserede "Pacific Herald", Stanwood, Wash., vil naa ham.

Bladet koster

for aaret.....50 cts
halvaaret.....25 cts
til Norge.....75 cts

Adresse: Stanwood, Washington.

Vantroens vaaben.

Hvoraf kommer det, at vore dages fritænkere har det saa overmaade travlt med at skjælde alle kristne ud som hyklere? Hvorfor dvæler de vantro med saadan forkjærlighed ved, at der er en stor mængde navnkristne i verden? De ved jo meget godt, at kristen indeholder den sværeste dom over al stenfalshed, og at kirken har ingensinde lært, at nogen vinder det ringeste ved at kalde sig kristen. Hvorfor kommer saa de vantro altid tilbage til de mange navnkristne? Fordi det eneste sikre bevis for kristendommens usandhed vilde være, at den ikke mere beviste sig som frelsens og gjenfødelsens magt i noget menneskes liv. Skal den vantro fritænkere være vis i sin sag, saa maa han have godtgjort, at kristendommen ikke formaar at rense hjertet fra synd, at give fred i samvittigheden og at tilfredsstille sjælelsens inderste attraa, men kun kan frembringe hyklere, der vil bortbys af sig selv, efterhvert som det ikke længer bliver nogen fordel at være kristen.

Hvoraf kommer det, at fritænkere aldrig bliver færdige med at samle beviser mod den bibelste kristendom? De fortæller os, at de er saa visse paa den kristendoms umulighed; den skal stride mod naturvidenskab, filosofi, historie, ja mod al fornuft og videnskab. De frembyder saa mange beviser derfor, at det halvt hundrede af tusen-

te være uof, og dog fortæller de det med stort bram, hver gang de finder en ny grund til at fornægte; om de end har 98 grunde, glæder de sig alligevel, naar de finder den 99de. Hvoraf kommer denne utrættelighed? Jo, vantroen bliver aldrig vis i sin sag, saalænge der er tegn til, at Kristus lever i menigheden. Indtil den dag oprinder, og det sker aldrig, da kristi disciple ser sig bedragne af ham, som lovede at være med dem alle dage indtil verdens ende, maa vantroens forkjæmpere stræve med at samle beviser, de mener skal tilintetgjøre de kristnes tro. Saalænge der er kristentro i verden, spores fritænkere til rastløshed. Det vilde i sandhed heller ikke være godt for os, om det var anderledes. Thi formaade ikke troen længere at egge vantroen til modstand, vilde det være et vidnesbyrd om, at Herren ikke længere havde nogen menighed i verden, som vidnede saa sterkt, at dens vidnesbyrd gik ind i samvittighederne. E. L. J.

Se dig for.

Der gives uforstandige mennesker, som i troessager er saa sløve og døbe, at de agter alt, hvad der læres og prædikes for dem, for at være lige godt og giber ikke efterforske i den hellige skrift, om det ifandhed forholdes sig saaledes. Siger man til en saadan: Du følger en falsk tro og vandrør en gal vej, hvorved du aldrig kan opnaa den evige salighed, men maa fare til helvede, saa faar man til svar: Hvad kommer det mig ved? derfor lader jeg den sørge, som har lært mig sligt; han faar bære ansvaret. Men ogsaa her gjælder det, hvad apostelen siger: „Hver skal bære sin egen byrde“ (Gal. 6, 5). Ikke den falske lærer med vrang lærdomme, men du selv tilintetgjør din salighed med din lettroenhed og ligegyldighed. For Guds dom vil det ikke lykkes dig at skyde skylden over paa en anden; men der maa du selv komme til at maatte forsvare din sag. Gud har givet os sit hellige ord, for at vi derefter skal prøve og domme menneskenes lærdomme; dette har du ikke gjort, mens du havde anledning dertil. Vi skal ogsaa, saa længe vor frelse og salighed er os, først prøve alle menneskelige lærdomme paa det guddommelige ords prøvesten og alene holde os efter de hellige profeters og

apostlers lære og prædiken, som er stadfæstet med saa store, herlige undergjæringer. — Joh. Brenz.

Opstandelsens vished.

Den vished eier alle Herrens troende endnu idag. Kristi opstandelse er os saa vis som hele kristens vidnesbyrd derom, som alle apostlers liv og død til bevidnelse deraf, som Herrens liv i hans menighed gjenue dem de vekslende tider, som hans liv i vore hjerter.

Vi ved, at Herrens liv paa jorden endte ikke med hans begravelse, men med hans opstandelse og himmelfart.

Vi kjender hans liv i vore hjerter og ved os forenede med ham som lemmerne med hovedet.

Derfor skal ikke al denne verdens tvivle dæmpe vor glæde over, at „Kristus er opstanden fra de døde og bleven førstegrøden af de hensovende“.

„Han har bragt liv og uforkværlighed for dagen“, og formedelt ham „kunne vi rose os af haab om herlighed hos Gud“.

.....Som hovedet, saa lemmerne. Har hovedet kjæmpet sig igjennem gravens mulm og dødens magt, saa drager det det hele legeme efter sig, — har hovedet seiret, saa seirer ogsaa alle lemmerne. Derjom du derfor ved om dig selv, at du er lem paa Kristi legeme, har du i hans opstandelse det visie pant paa din egen salige opstandelse. Alle, som hører Kristus til, skulle dø, ligesom han døde; men de skulle ogsaa opstaa, som han opstod. Se Kristus i hans død og opstandelse, saa ser du ogsaa hans troende i deres død og deres opstandelse.

(Bisshop Heud.)

Kristi opstandelses herlige frugt.

Kristi opstandelses frugt er større end al synd, større end alle dæmle og døden; thi Kristus, Gud og menneske, uden skyld og synd, veier tusindfold mere.

Naar en kristen kun fatter personens storhed, da erkjender han ogsaa den frugts storhed. Hvor ringe er ikke synden, døden og djævelen mod Kristus! Men derjom Kristus er større end himmel og jord, større end synd, død og djævel, da maa ogsaa alt, hvad han lider og gjør, være saare stort. Stor maa hans lidelse være; stor ogsaa hans opstandelse fra de døde. I ham er jo evig usjælvlighed

og evigt liv; i ham er en almægtig opstandelse fra de døde, som ikke alene er større end min synd, døden og helvede, men ogsaa større end himmel og jord. Min synd og død er den lille gnist; men min herres Kristi død og opstandelse det store hav.

Og dette er saa sandt, at selv djævelen ikke kan negte det. Kristi opstandelse og feier over synd, død og helvede er større end himmel og jord.

Du kan gjøre Kristi opstandelse og feier saa stor, som du vil; den er dog endnu uendelig meget større.

Thi fordi hans person er stor, evig, uendelig og ubegribelig, saa er ogsaa hans opstandelse, feier og triumf stor, evig, uendelig og ubegribelig.

Om der altsaa var tusinde helveder og hundrede tusinder af død, saa var de dog som en liden gnist og draabe mod Kristi opstandelse, feier og triumf.

Kristus giver sin opstandelse, feier og triumf til alle dem, som tror paa ham. Er vi da døbte til ham og tror paa ham, saa følger deraf, at om end jeg og du havde hundrede tusinder af synd, død og helvede, saa var det dog intet. Thi Kristi opstandelse, feier og triumf, som er givet i daaben og i ordet ved troen, er langt større.

Er dette sandt, som det visjelig er, saa lad knurre baade synd, død, djævel, helvede, verden, pave kejser og alt ondt, hvad kan de da vel skade os? (Luther.)

Retfærdiggjort ved troen.

(Rom. 3, 28.)

En ung katolsk prest var i sygebesøg hos en kone, der var bekjendt for sin fromhed. „De maa da kunne dø i salig fred“, sagde presten til hende. „Hvorfor det“, spurgte konen? „Fordi De har levet saa fromt og gudfrygtig“, svarede presten. „Den syge smilte, og idet hun saa presten alvorlig ind i ansigtet, sagde hun: „Hvis jeg døde i tillid til min fromhed, ved jeg for vist, at jeg blev fordømt. Skulde jeg bygge min salighed paa mig selv, mine gode gjæringer og fortjeneste, hvor gif jeg da hen? Hvorledes skulde jeg da bestaa for Guds dom! Hvem er ren blandt de urene? Hvilken af vore gjæringer har nogen vegt, naar den lægges paa Guds vegtskaal? Nei, var Jesus ikke død for mig, da var jeg med alle mine „gode gjæringer“ og min „fromme vande“ i tvivl fortabt. Man i

troen paa Jesus Kristus, min frelser, kan jeg trostigt dø. Han er mit haab, min fred og min saligheds klippe." Disse ord fra en benaadet sunders læber gik den katolske prest til hjertet. Og han kom til at flamme sig selv, at han, som var „en lærer i Israel", ikke vidste dette. Han overveiede sagen under bøn og fik siden naade til at sige: „Vi bliver respektfulde og troende uden lovens gjerninger."

Salmeangens velsignelse.

En rig jødisk handelsmand i Breslau tog til amme for sit barn en from kristelig kone. Denne pleiede, naar hun vilde have barnet til at være stille, ligesom ellers, naar leilighed gaves, at synge smukke, evangeliske salmer. Barnet, som var en pige, pleiede stedse med smilende blikke at tilkjendegive sin glæde derover. Konen blev som amme hos barnet, til dette var 8 aar gammelt, og vedblev sin sedvane at synge vers for det; og barnet vedblev ligeledes at tilkjendegive sit velbehag deri.

Det lærte efterhaanden at synge versene med og kunde ofte ikke ophøre med at synge.

Det unge hjerte blev saaledes antændt af kjærligheden til Jesus, bønernes ven og menneskelegens forløser, at det selv i forældrenes nærværelse og til liden glæde for disse (der jo var jøder) kaldte Frelseren sin allerkjæreste Jesus og sang af tri driest jule- og passionvers, hvorved det lidt tandt stille taarer af dets øine. Vistnok fik ammen sin aften; men Frelserens naade havde slaaet dybe rødder i barnets hjerte. Det var engang grebet af den gode hyrdes haand, hvorudaf ingen kunde rive det.

Indtil hun blev 16 aar gammel benyttede hun enhver ensom stund til at synge de lærte yndlingsalmer, saasom: O Jesus, som har elsket mig — Jesus min jeg slipper ei — Jeg har dig hjerteligen kjær, samt desuden nogle af de fortrinligste passionssalmer, og at forrette sin bøn kuldende. Ligesaa benyttede den kjære pige en tid om aftenen til at læse i det nye testamente, som ammen engang havde givet hende til erindring og efterladt hende til velsignet brug.

Da pigen var 17 aar gammel, meldte hun sig til daalsundersøgning hos en lutherisk prest. Hendes frimodige udtalelser bevægede flere gange presten til taarer. Efter en halvvejs

amp med altsaa vandringslyst og hindringer naaede hun maalet for sine længsler. Og hendes senere vandel vidnede om en i sandhed omvendt og benaadet sjæl.

Du kristne moder, syng for dit barn, endens det er lidet! Lær senere barnet til at synge! Syng ofte, hver dag, med dit barn! Lad vore hjem blive yngende hjem!

Draukeren — en sydens træl.

Presten Silberchlag havde i sin ungdom en drukkenbolt, som han flere gange forgyldes havde advaret og formanet. En dag saa han ham igjen komme fra det drikkehus, som han jevnlig besøgte, og han satte sig ned for, at han vilde tale et alvorligt ord til ham, for om muligt endnu at bringe ham paa bedre tanker. Men den elendig, tumlede ganske beruset ind mod ham og havde frækhed nok til at sige: „Ja, ja, hr. pastor, saaledes maas det gaa hver dag." Da indsaa presten, at ethvert ord for dieblirket vilde spildt paa denne mand. Han beklagede ham derfor kun i sit hjerte, klappede hans paa skulderen og sagde: „Ja, du har ret; du kan heller ikke ar det", og dermed lod han ham gaa. „Hvad", tænkte den berusede mand, „skulde jeg ikke kunne andet? Det vil vi dog saa at se."

Allsaa ligesom til trods for sin sjælsjoger vilde han nu forbedre sig paa egen haand; men dette lykkedes ham ikke; han faldt tilbage gang paa gang. Dette ydmygede ham og bevægede ham til at gaa i sig selv. Med taarer kom han nu selv til presten og tilstod i al oprigtighed, hvorledes det var gaaet ham. Silberchlag viste ham til Jesus Kristus, synderens ven, og manden fulgte dette raad. Han blev virkelig omvendt og lærte af hjertet at tro paa frelseren.

Evangeliets magt.

For en tid siden besøgte en rig fremstaaende englænder Jidsioerne og kom der sammen med en gammel høvding. Under samtalsens gang ytrede englænderen, som var en vantro jernegier: „Hvorledes kan De, som er en oplyst mand, kunne høre til misfornemmes daarligheder? I være da, hvor man ikke mere paa den gamle tid, som man kalder bibelen, og jeg

synes det er stude, at De, en gammel, daanet mand, skal tro paa den". Ved disse spottende ord flammede den gamle høvding sine af en hellig harme, og han sagde: „Ser De den store sten derborte? Paa den pleiede vi at knuse vore fjenders hoved. Ser De lige i nærheden levningerne af en ort? I den stegte vi menneskelegemer ved vore offerhøitider. Og nu, det kan De være forvisset om, var ikke de gode lærere kommet til os, havde læst for os af den gode gamle bog og talt med os om Jesu kjærlighed til arme syndere, hvorved vore hjerter er blevet omislaarne, saa vilde hændinger nu er Guds børn, saa vilde De aldrig kommet herfra med livet. Drag tilbage til Deres land og læs at takke Gud for evangeliet; thi var ikke dette glade budskab kommet til os, saa vilde De ganske vist været dæbt og Deres legeme stegt i denne ort."

— Et uimodsigeligt bevis for evangeliets magt.

Jeg stammer mig ikke ved Kristi evangelium.

(Rom. 1, 16.)

En prædikant fortæller: Som ung mand havde jeg plads paa et kontor i Boston. To jevnaldrende delte værelse med mig. Den første søndag morgen, før klokkerne kaldte os til kirke, følte jeg en hemmelig længsel efter at tage min bibel, en gave fra min mor, op af kufferten og læse i den; men af frygt for mine kammerater holdt jeg mig tilbage. Endelig seiede min overbevisning og erindringen om min mor; jeg gik hen til min kuffert. Da jeg havde aabnet den, steg den tanke pludselig op i mig, at jeg sikkert vilde forekomme dem allfor hellig, — jeg lukkede kufferten og stillede mig ved vinduet. Et kvarter stod jeg saaledes. Jeg følte, at jeg gjorde uret. For anden gang aabnede jeg kufferten og havde allerede lagt haanden paa bibelen, da frygten for spot atter overvandt min bedre følelse. En af mine kammerater sagde til mig: „Hvad feiler Tem? De er jo uvrolig som en veirhane!" Jeg havde bedst lyst til at bevare dette spørgsmål med et smil, men overvandt da min angstelse og tilstod ærlig den nøgne sandhed. Hvorfor var derfor ikke min overraskelse, da begge fortalte, at de ogsaa havde

en bibel i deres kuffert, og at de gjerne vilde læse i den, men frygten for, at jeg vilde le ad dem, havde holdt dem tilbage.

Jeg foreslog nu, at vi hver søndag skulde læse i bibelen, og mine kammerater var villige dertil. Da vi næste søndag morgen holdt vor fælles andagt, traadte to husfæller, unge som vi, ind til os, og da de fik se bibelen, spurgte de: „Hvad tager I eder for? Holder I opbyggelse?" Jeg fortalte dem da sammenhængen, og at vi hver søndag læste Guds ord med hverandre. „Det er ingen daarlige ide", bemærkede en af dem. „Jeg har ogsaa en bibel; men siden jeg kom til Boston, har jeg ikke læst i den. Jeg vil nu følge eders eksempel". Denne søndag tog vi den beslutning, at vi hver aften kl. 10 vilde læse et kapitel med hverandre. Enhver skulde efter tur være forelæser. En aften kom fem andre kammerater ind for at passere lidt. Der boede ialt seksten unge i samme hus. Før vi tænkte paa det, slog klokken 10, og en af mine kammerater aabnede bibelen. Da de andre saa spørgende paa ham, fortalte jeg dem vor husstik. „Vi vil blive og høre," sagde de alle som med en mund. Følgen var, at alle seksten begyndte regelmæssigt at læse i sin bibel.

Der er ikke forstjæl.

(Rom. 3, 22.)

I et gammelt fængsel i Stockholm indførtes en dag en forfærdelig forbryder, en røver og morder, der nu skulde straffes for tiende gang. Gyselig saa han ud, rædsom, saa ingen syntes om at komme ham nær. Han lagdes naturligvis i jern og fortes ind i det mørkeste rum i fængslet. Da nu fængselsprædikanterne kom og foreholdt ham hans forfærdelige misgjerning for at vække ham til anger, løftede han sine arme med jernkænterne mod dem og truede med at dræbe dem. Snart skulde han henrettes, og det gjorde flere ondt, at han skulde dø i saadan tilstand. Men presterne kunde intet udrette. Hvorfor? Jo derfor, at de gjorde forstjæl.

Da lod fængselsdirektøren tilkalde pastor Odhelius. Denne kom, og som sædvanlig befalede direktøren et par stærke vagtholdere at følge ham ind til fangen. Odhelius modstod sig imidlertid dette og gik ind alene. Da han kom ind, sad fangen paa jenge,

kanten, en alen eller saa over gulvet, og havde noget, liget en stammel, ved sine fødder. Uden at sige et ord krøb presten ned og satte sig paa denne ved saugens fødder og begyndte bittert at græde. Nu kunde ikke sangen komme sig for at løste lænkerne, men spurgte: „Hvorfor græder pastoren?“ „Fordi jeg er saa stor en syndere“, svarede Odhelius.

„Hvad skal jeg da sige!“ begyndte sangen selv med taarer, og vilde nøde presten til at slutte sig op til hans plads, medens han selv vilde krybe ned til gulvet. „Nei,“ indvendte presten, „jeg bør sidde her nede og du heroppe; thi om du havde faaet samme opdragelse og undervisning som jeg, havde du sikkert handlet bedre end jeg har gjort. Men,“ vedblev han, „jeg har faaet barmhjertighed, og det samme kan du ogsaa saa.“ Saa begyndte han at beskrive Guds barmhjertighed i Kristus for de største syndere. Flere gange besøgte han ham derefter, og tilsidst fandt den arme forbrøder syndernes forladelse og fred og gik med glæde sin død imøde.

Jungen forbømmelse for dem, som er i Kristus. Rom. 8 1.

En mand stod engang for retten, anklaget for en forbrydelse, hvorfor der var sat dødsstraf. Vidnerne blev ført frem, det ene efter det andet, og det fremgik klart af vidnesbyrdene, at han var skyldig; men han stod der rolig og ubekymret. Dommeren og de edsvorne var høilig forbauset over hans ligegyldighed; de kunde ikke forstå, hvorledes han kunde tage sagen saa rolig. Retten traf sig tilbage for at overlægge om sagen, og det varede ikke længe, før den var enig. Dens kjendelse lød: „skyldig“. Da dødsdommen derpaa blev udtalt over forbryderen, lod man ham vide, hvor overrasket man var ved at se ham saa rolig gaa døden imøde. Saa snart dommeren var færdig, stak manden haanden i sin barm, tog frem et dokument og — gik derpaa ud af retsalen som en fri mand. Nu viste det sig, hvorfor han kunde være saa rolig; han havde kongens benædningsbrev i sin brystlomme. Kongen havde paalagt ham at lade sagen gaa sin gang og fremlægge benædningsbrevet først naar han var bleven dømt skyldig. Zætteløst, at han var ligegyldig med hensyn til sagens udfald.

Fader, forlad dem!

Da Spangenberg, brødrevenighedens biskop, engang i aaret 1745 prædikede i byen Lancaster i Nordamerika over disse ord: „Fader, forlad dem; thi de ved ikke, hvad de gøre!“ (Luk. 23, 34), blev stene fastede efter ham. Han vedblev dog ikke alene at være rolig, men begyndte ogsaa at bede for sine fiender. Dette gjorde et saadant indtryk paa en fredsdommer, som var tilstede og ventede at prædikanten skulde ivre mod disse ugadelige mennesker, at han omvendte sig og levede siden et nyt liv i samfund med Gud.

Livsforsikring.

De som indbilder sig, at det er en lønende og indbringende forretning for dem at assurere sig, har forhaaberlig faaet andre tanker ved at høre lidt om de uhyre pengebeløb, som New York gjenfaldige livsforsikrings-selskab (Mutual Life Insurance Company) de sidste aar har ødlet med.

Dette selskabs forrige president fik sidste uge ni stevninger mod sig i New York. Man kræver af den gamle bestyrer over 3 millioner i stadestatsning. Disse stevninger esterviser, at han har udbetalt uhyre summer til ting, som selskabet ikke havde til hensigt at udbetale sine penge til. Mange hundrede tusen er lagt i valgkamp og for at hindre vedtagelse af love til ordning af disse selskabers forretning. Et hundrede tusen er en vækter vengehob, men ti saadanne gaar der i en million, og 3 millioner 370 tusen og 342 dollars kræves som stadestatsning af denne ene bestyrer, fordi han har ødlet med pengene.

Naar nu et selskab kan betale sin bestyrer 150 tusen dollars i aarlig løn, og han desuden i aarevis kan bortpølse millioner uden at frygte for at blive bankerot, hvor stor løn de end betaler til andre embedsmænd og agenter, da kan vel enhver forstå, at ikke de, som assureres, men assuranteforsikringsbetalerne maa tjene mange penge.

Selskabet ved naturligvis, at det driser forretning for at tjene sig rig og for at give sine embedsmænd uhyre store lønninger, samt at alle disse penge formentlig maa komme fra samlingen af de statler, som lader sig assurere. Alligevel indbilder selskabet sig selv og disse, at de skal vinde penge ved denne forretning. Dette ind-

bilder ogsaa alle de assurerede sig selv, og derfor lader de sig ogsaa assurere og synes, at de da har gjort det godt. Men er ikke dette selvsdrag?

Den anklagede president synes ikke at have været nogen god formunder for det rige selskab. Han var det vel heller ikke for de mindre bemidlede indskydere.

(Indsendt S.)

I Kristus Jesus. (Rom. 8, 1. 2. 39.)

Pastor Weltergren fortæller: En fattig kone fortalte nylig, hvorledes hun havde faaet fred med Gud. Hun havde først længe gaaet under loven, følt syndens tunge byrde paa sin samvittighed og var ikke istand til at blive den kvit, hvor meget hun end læste, græd, bad og plagede sin sjæl. „Men saa iog jeg“, sagde hun, „en dag det nye testamente og læste det ottende kapitel af Romerbrevet. Jeg havde nu læst det mange gange før; men jeg havde aldrig lagt merke til det lille „I“, som stod foran „i Kristus Jesus“. Nu saa jeg, at det stod saa mange steder; nei, hvor rart det var, da jeg fik se paa det „I“! Jeg saa nu, hvordan det var altsammen; det var ikke mig, som skulde lide; det var ikke mig, som skulde dø; nei, Jesus var død, og jeg død i ham, Jesus opstanden, og jeg opstanden i ham; o, hvor glad jeg blev! Nu faar jeg spørge: „Var det ikke rigtigt?“ „Jo“, svarede jeg, „ganste rigtigt, netop saaledes er det“.

Bort arbejdsfelt.

Tacoma.

Kvindeforeningen i Syd Tacoma mødte torsdag den 19de april hos mrs. Hagen.

Ungdomsforeningen „Concordia“ vil onsdag aften den 18de april give en underholdning i kirkeens „parlors“. De haaber ogsaa ved denne anledning at faa ind lidt penge til afbetaling paa sit piano. Kom og hjælp dem.

Lille Allan Eckland har nu en fire ugers tid ligget meget syg af „rheumatism“ (rheumatisme). Lægerne havde forleden torsdag opgivet alt haab om, at han kunde komme sig, men han er nu paa god vej til bedring.

En hel flok af vore unge mænd rejser i denne tid ud paa fiske. Vi kommer til at savne dem, men vil ønske dem en lykkelig rejse og velkommen tilbage.

Clalla.

Et møde af alle, som interesseres for bygning af kirke i Clalla, holdtes tirsdag den 3dje april om aftenen. Man er ikke kommet rigtig til klarhed over, hvilke principer bør ligge til grund, naar en kirke bygges.

Kvindeforeningen mødte onsdag den 4de april hos mrs. Ole Sunderfon. Som sædvanlig var en stor stak fremmødt. Vår gode ven, hr. E. Kløckstad med hustru fra Washon Island, var iblandt de mere langvejsfarende. Næste møde holdes hos mrs. Murphy.

Edison.

Mrs. John Bernsten, der nylig maatte underkaste sig en operation for blindtarmbetændelse, er nu saapas sterk igjen, at hun er istand til at være oppe. Vi haaber, at hun snart maa gjenvinde sin fulde helbred.

Selma Louise Volden døde den 27. mars, 13 aar gammel. Hun havde været syg næsten et aar af tårning i halsen. Den sidste tid før sin død led hun ofte store smerter. Men hun klagede aldrig. Hun var sine lidelser med stor taalmodighed. Frimodig befjendte hun sin tro paa Frelseren og klyngede sig til ham i barnlig tillid uden at frygte for at dø.

Begravelsen foregik fra den norske kirke, som for anledningen var smukt draperet. Stedets prest, past. Bjørke, talte baade paa norsk og engelsk.

Gud trøste de sorgende efterladte, og han give os alle en saadan frimodig tro, som den kjære afdøde havde — en tro, der er en fejler over alt, ogsaa den sidste fiende, døden.

Los Angeles.

Vår Frelseres ungdomsforening havde fornyslig en koncert til indtægt for sit nye piano. Omtrent \$16 indkom i kollekt. Programmet viser, at foreningen ivrer for god musik. Den unge Walter Thompson sang „A Winter Lullaby“ af De Koven, miss Milken Glanders spillede Sindings „Frühlingströuschen“, miss Henriette Niel-

sen gav „Säterjentens söndag“ tilbedste, mr. Arthur Ingram spillede et stykke af Donizette. Miss Jennie Volstad sang „A May morning“ — Den 30, hvorefter mr. William C. Strobbridge spillede „Migaletto Fantasia“ af Liszt. Programmet sluttede med Händels „Song of Praise“ sunget af mr. Herbert Whitehead.

Ved sidste menighedsnøde bestemte Los Angeles norske lutheriske menighed sig til at ansøge om optagelse i synoden.

Rettelser.

I beretningen fra Coeur d'Alene i nr. 11 af „Herald“, hvor der staar: „Coeur d'Alene og Ell“ skulde staaet: Camden og Ell.

Veljendtgjøreiser.

Nødsnøde.

Om Gud vil møder Puget Sound kreds af Den norske synode i Fir, Wash., past. H. M. Tjernagel's kald, 15-17 mai. Nøden begynder med altergangsgudstjeneste kl. 10 formid.

Program.

1. Ingen kan kalde Jesus herre, uden ved den Helligaand (1 Kor. 12, 3). Ref. H. A. Stub. Supl. J. D. Dale.

2. Paa hvilke maader bør de kristne modarbejde drukkenistabslasten? Ref. M. D. Bjerke. Supl. D. J. Ordal.

3. Brugen af alterens sakramente. Ref. B. Harstad. Supl. L. C. Fos. Abningsprædiken Dve J. H. Preus. Skriftetale M. A. Christensen.

J. D. Dale, sektr.

Tacoma.

Bor Frelser's evang. luth. kirke af den norske synode, hjørnet af 17de og So. J. Sts., So. K. St. sporvogn.

Gudstjeneste hver søndag formiddag kl. 11 og aften kl. 8. Søndags-skole kl. 9:30 form.

Dve J. H. Preus, pastor
1701 So. J. St. Tel.: black 8542.

Seattle.

Immanuel's lutheriske kirke af den norske synode, hjørnet af Olive St. og Minor Avenue, Lake Union car.

Gudstjeneste hver søndag formiddag kl. 11 og aften kl. 8.

H. A. Stub, pastor.
1619 Minor Ave. Tel.: main 7783.

Program

for Pacific distrikts prestekonferens 1906.

Første dag.

1. Betragtning (Tit. 1, 7). Ref. past. B. Harstad. Sup. past. D. Eger.

2. Bør kristne forældre sende sine børn paa religionsløse skoler, og kan en kristen med god samvittighed være lærer i saadanne skoler? Ref. past. D. Grönsberg. Sup. past. J. Johansen.

Anden dag.

1. Betragtning (1 Pet. 1, 17-19). Ref. past. D. M. Holden. Sup. past. J. Blåttan.

2. Pacific Herald og casualia. Ref. kom. for udgivelsen af P. H.

Tredie dag.

1. Gregese over Gal. 2, 16-18. Ref. past. P. N. M. Carlson. Sup. past. B. Harstad.

2. Den reite brug af den menestelige fornødt i udlæggelsen af Guds ord. Ref. past. D. H. Naber. Sup. past. N. B. Xavier.

Fjerde dag.

1. Johannesevangeliet, dets ågthed og indhold. Ref. past. E. M. Stenrud. Sup. past. E. J. A. Nielsen.

2. Casualia, valg paa embedsmænd osv.

Femte dag.

1. Gregese over 1 Kor. 3, 11-15 (engelsk). Ref. past. H. A. Stub. Sup. past. M. D. Bjerke.

2. Prædikenforberedelse og prædikenmaade. Ref. past. D. J. Ordal. Sup. past. J. D. Dale.

Sjette dag.

1. Homiletisk udlæggelse af lektion paa første pinjedag. Ref. past. H. W. Sörensen. Sup. past. D. Hagoes.

2. Hvad kan gjøres for at salme-sangen i vore menigheder kan blive bedre? Ref. past. H. M. Tjernagel. Sup. past. W. A. Larjen.

Merkt: Rejerat bør indsendes skriftlig, om vedkommende referent forhindres fra at fremmøde.

DRS. ROBERTS, DOERRER
AND BLODGETT
Dentists

1156 Pacific Avenue, Tacoma, Wash.
Tel. James 1716

Lien's Pharmacy

Skandinavisk Apothek.
Ole B. Lien. Harry B. Selvig.
DRUGS, CHEMICALS,
TOILET ARTICLES,
Recepter expederes hurtigt.

Tel. James 141. 1102 Tacoma Ave.

Pacific Distrikts Prester.

Naber, D. H., Parkland, Wash.

Blåttan, J.,
bor 175, Rockford, Wash.

Borup, P.,
Cor. N og Pratt Sts., Eureka, Cal.

Bjerke, M. D., 19. og Donovan Sts.,
Bellingham, Wash.

Christensen, M. A.,
125 State St., Ballard, Wash.

Carlson, P. N. M.,
693-26. St., W. Oakland, Cal.

Dale, J. D.,
Silvana, Wash.

Eger, Olaf,
933 E. 27. St., Los Angeles, Cal.

Fos, L. C.,
2930 Lombard Ave., Everett, Wash.

Grönsberg, D., 1663 Howard St.,
San Francisco, Cal.

Hagoes, D., 425 E. 10. St.,
Tel.: Scott 2095, Portland, Ore.

Hustvedt, S. B.,
927-34. St., Oakland, Cal.

Harstad, B.,
Tel.: State 64, Parkland, Wash.

Hellikson, D. C.,
Gerejee, Idaho.

Holden, D. M.,
W. 6-3. Ave., Spokane, Wash.

Johansen, J., 204 I. St., Fresno, Cal.

Larjen, W. A.,
Livermore, Cal.

Nielsen, C. J. D.,
by 5, Haywards, Cal.

Reite, Theo. P.,
3005 Lombard St., Everett, Wash.

Ordal, D. J., 1016 Gladstone St.,
Tel.: Red 711, Bellingham, Wash.

Pedersen, N.,
Santa Barbara, Cal.

Preus, Dve J. H., 1701 So. J. St.,
Tel.: Black 8542, Tacoma, Wash.

Skattebøl, D.,
Parkland, Wash.

Stub, H. A.,
1619 Minor Ave., Seattle, Wash.

Sörensen, H. W.,
417-29. St., Astoria, Ore.

Stenrud, E. M.,
344-18. St., San Francisco, Cal.

Tjernagel, H. M.,
Starwood, Wash.

White, M. D.,
Silverton, Ore.

Xavier, N. B.,
Parkland, Wash.

“PACIFIC HEROLD”

...er fyldt med...

GODT LÆSESTOF,

ikke med avertisjementer. Det koster penge at fylde et blad med

Læsestof,

det bringer ind penge at fylde det med avertisjementer.

De fleste blade følger de avertenderes gunst og gavn mere end læsernes, og saaledes beriger sig selv med penge.

“Pacific Herald”

Søger sine læsers gunst og gavn og haaber at berige dem med usforkrænelige fakta, som mül og rüst ikke fordärver.

Send os en eller flere nye abonnenter

PACIFIC HEROLD,
Stanwood, Wash.

STUDENT-SUPPLIES OF All Kinds

Vaughan & Morrill Company

926 Pacific Ave.
TACOMA, - - WASH

Parklandnyheder.

— Murearbejdet paa fundamentet til menighedens kirke er paa god vei.

— Pastor D. Skattebøl flytter denne uge til Fern Hill, hvor han har kjøbt sig hjem.

— Parklands fornemste udførelse er eg, som for tiden betales med 18 cts. pr. dusin.

— Mr. Ludvig Larsen har foreløbig taget arbejde ved Jacobsens lumberforretning.

— Mr. A. Hermansen, som sidste søndag kom hid fra Fillmore Co., Minn., stal ogsaa arbejde ved Jacobsens sagmølle.

— Sidste tirsdag vasedes kirkejalen af ni af menighedens kvinder, medens fru E. Larsen opmuntrede og styrkede dem med kaffe og mad.

— D'hr. Ole Storli og E. B. Ellingjen fra pastor N. A. Tuammens kald, Christiania, Minn., afslagde sidste mandag prestegaarden og barnehjemmet og stolen et behageligt besøg.

— Sidste Tirsdag led Jacobsens sagmøllesejlskab et adskillig tab, idet dampmaskinen gik saa meget istykker, at en ny maa kjøbes. De itubrækkede dele er nemlig vaniselige at faa erstattet.

— Prof. A. O. Moberg, der i flere aar var bestyrer af Greenwood Academy, Greenwood, Minn., besøgte nylig sin onkel, mr. D. G. Fosjen. Prof. Moberg har lovet at tale ved Akademiets slutningsfest den 18. mai.

— Skolens missionsforening holdt sit maanedlige møde søndag aften. Programmet bestod af oplæsninger og sang ved en del af skolens elever samt taler ved pastor N. P. Xavier og prof. J. A. Xavier; den første talte om finnemissionen og den sidste om Zulumissionen. En kollekt paa \$5.45 optoges, som besluttedes sendt til finnemissionen og det lappiske barnehjem i Norge.

— Den lokale sangforening „Luren“ vil om eftermiddagen søndag efter paaste give en fri koncert ved Akademiet. Alle, som er interesserede i at opelske god sang iblandt os, burde være tilstede ved denne anledning og give vore ihærdige sangere sin paastjon-

nelse og opmuntring. Som bekendt holder Pacific kystens norske sangerforbund sit aarlige sangerstevne i Tacoma den 3die, 4de og 5te august. Det er at haabe, at denne store sangerstare ogsaa vil gjæste Parkland en af disse tre dage og de skal være hjertelig velkomne. Men først og fremst lad os opmuntre vor lokale forening.

— Mr. E. Petersen fra Ohop, besøgte Parkland sidste uge. Han søgte efter en bortkommen heft. Mange taler om til næste høst at vælge ham til Countycommissioner, hvilket er meget betimeligt. Som gammel feltler er han godt kjendt med hele Countyets tarv, især hvad der angaar v-arbejde. Det var vel heller ikke for meget, om en Skandinav sad i Countystyret.

Avitteringer.

Til Indremissionen.

Ved pastor Ordal fra Trondhjem menighed..... \$9.80
Fra M. Ormsuh, Hubbard, Oregon..... 1.00
Fra Mrs. J. Larsen..... 2.00
Ved pastor Harstad fra B. A. Fadness..... 2.00

Til Massamissionen.

Ved pastor D. Eger fra Miss S. Christianion \$5.

N. J. Hong, kasserer.

Til Finnemissionen

og det lappiske barnehjem i Norge:
Fra studenternes missionsforening ved B. L. A. Collect..... \$5.45
Fra Miss N. A..... 2.00
\$7.45

Indertlig tak.

N. P. Xavier.

Dr. Louis S. Schreuder
norsk Læge og Kirurg.

Kontor: 10-12 Form., 2-4 Eft. 7-8 Aften

219 PIKE ST., nær 2nd AVENUE
SEATTLE, WASH.
PHONES: MAIN 4498, - IND. 7285

**UNIVERSITY
MEAT MARKET**
A. A. FANGSRUD, Prop.

Dealer in all kinds of
Fresh and Salt Meats
PARKLAND, WASH.

Indbydelse!

Naar De er i Everett, da gjør vor betjemme Butik til Deres Hovedkvarter.

— Stort Lager af —

Herreflæder og

Udstyrsartikler,

— samt —

Guttekjæder fra 3 Mar til 19 Mar gamle.

Rigt Udvalg af Bier altid paa Lager Tilfredshed er vor Garanti.

Enger & Jesdahl,

1618 Hewitt Ave., - Everett, Wash.

Lutherist Pilgrim-Hus

No. 3 State St., New York.

Nærmeste Hus ved det nye Landingssted for Emigranter, Barge Office.

Kristeligt Herberg for Indvandrere og andre Reisende.

Pastor E. Petersen, Emigrantmissionær, træffes i Pilgrim-Hus og Naar Emigranterne hi med Raad og Daed.

Holl, som kommer fra Bergen, spør med Bøl Line Street car lige til Døren.

Visell & Ekberg

ældste bogfirma i nordvesten.

Stort udvalg af Norske Bøger, Bibler, Salmebøger, Huspostiller, Skolebøger, nye norske Ordbøger, Fortællingsbøger, m. m.

Dansk- og Bielsesattester.

Who'sale Rates to Dealers, Ministers, Sundayschools and Libraries.

Billetter sælges med alle første classes Linier til og fra Europa. „Drafts“ og „Money-orders“ til alle steder i Norge

Visell & Ekberg

1808 Pacific Ave. Tacoma, Wash.

Gaa til Hirsch,

Den gamle erfarne Apotheker fra Norge med eders Doktors Recepter samt for norske Familie Mediciner af alle slags — saasom. HOFMANSDRAABER, NAFTADRAABER, RIGABALSOM etc.

Apothekeren er altid villig til at give Raad om ønskes.

Post-Ordres expederes pr. omgaaende.

Adresse:

Hirsch Pharmacy Co.,
1435 1ste Ave. Hj. Pike St.,
SEATTLE, Wash.

Pacific Lutheran Academy and Business College.

gjør ikke fordring paa at være den billigste skole paa vestkysten, men den har sat sig som maal at være den bedste i sit slags. Dens opgave er at give unge mænd og kvinder en grundig udbannelse paa et kristeligt grundlag og faa dem dygtiggjøre dem til et nyttigt virke i livet. Bestyrelsen gaar ud fra, at skolen eksisterer for elevernes skyld, ikke at eleverne eksisterer for skolens skyld. Den sparer derfor ikke paa bestrængelserne, naar det gjælder at ansætte lærere eller anstafte apparater o. s. v., hvor især eleverne kan høste nytte. I de 11 aar skolen har virket, har den vist at sig ind i forholdene herude, og har saaledes haft bedre anledning end nogen lignende anstalt paa Pacifickysten til at sætte sig ind i, hvilke krav den skandinaviske amerikanske befolkning herude stiller til en skole, og hvorledes den paa bedste maade skal kunne tilfredsstille disse krav.

... Skolens Kursus ...

Skolen tilbyder følgende forskellige kurser: Preparatory, College Preparatory, Commercial, Music, Shorthand, Normal. Desuden gives der et ekstra kursus for nykommere.

Hvad det koster. Skoleperge kost, logis, og bøger for ni maaneder beløber sig til omkring \$15.00. Vinterterminen begynder den 4de December 1905. Skriv efter katalog.

Adresse: N. J. Hong,
Parkland, Wash.